

בחרשת, אלא אמר שתמתין הקטנה עד שתגדל ותחלוץ, טעמו של דבר אינו משום שביאה פסולה אינה פוטרת. אלא —

חרשת, דלית לה כלל תקנתא דהיתירא, שהרי אסורה היא לבוא עליה לעולם, ולצאת בחלצה אינה יכולה — **קתני בה תקנתא דאיסורא,** במקרה שעבר היבם ובא עליה.

אבל **קטנה, דאית לה תקנתא דהיתירא,** להמתין עד שתגדל ותחלוץ — **לא תני בה תקנתא דאיסורא,** אם עבר ובא עליה היבם שיוצאת אז בגט.

אבל אליבא דאמת, אם יעבור ויבוא עליה היבם, יתכן ותוכל לצאת בגט, כשיטת רבי נחמיה שביאה פסולה פוטרת.

מתניתין:

מי שהיה נשוי לשתי יתומות קטנות, ומת.

ובא אחיו היבם על אשתו הראשונה, וייבמה מדרבנן, **וחזר ובא על השניה.**

או שבא אחיו על השניה

לא פסל את הראשונה. קיא-ב

שהרי שתיהן היו נשואות מדרבנן בשוה. ובגדר הנשואין מדרבנן, מוגדרים הנשואין האלו כ"ספק נישואין". ולכן גם יבואו של היבם מדרבנן, הוא בגדר ספק יבום, וביאתו בשתיהן שוה.

ולכן, על הצד שהיא מקודשת, ויבומה של הראשונה נחשב יבום, והיא קנויה לו, הרי רק היא אשתו. ואם יחזור היבם, או אחיו, ויבוא על הקטנה השניה, ייחשב הדבר

כבעילת זנות בעלמא, ולא תאסר הראשונה עליו מדין "בית אחד הוא בונה ואינו בונה שני בתים".

ועל הצד שקטנה אינה נחשבת קנויה, הרי שתי הקטנות נחשבות נכריות אצלו, ויכול לקחתן כרצונו.

הילכך, הרי הוא מקיים תחתיו את הקטנה שבעל ראשונה, שהיא ממה נפשך מותרת לו. אבל אינו יכול לקיים את השניה, כי על הצד שקטנה כן קנויה לו, הרי משבא על הראשונה, נפסלה בכך השניה משום "בית אחד הוא בונה ואינו בונה שני בתים".

וכן הוא הדין במי שהיה נשוי שתי חרשות, שקנינן הוא מדרבנן, וקנינן של שתיהן שוה.

ב. מי שהיה נשוי קטנה וחרשת, ומת.

בא יבם על הקטנה, וחזר ובא על החרשת.

או שבא אחיו על החרשת —

פסל בכך את הקטנה.

והיינו, מעיקר הדין הועילה הביאה בקטנה לקנותה, כי ממה נפשך היא מותרת, אם היא קנויה לגמרי הרי היא קנויה בביאתה, ואם אינה קנויה כלל, הרי נכרית היא.

אך גזרו עליה שתהא אסורה, שמא יחליף היבם, ויבוא תחילה על החרשת ואחר כך על הקטנה, שאז יפריע הקנין המשוויר של החרשת לקנינה של הקטנה.

ואם **בא יבם על החרשת,** וחזר ובא על הקטנה.

או שבא אחיו על הקטנה —

פסל את החרשת, היות שיתכן וביאת הקטנה קונה לגמרי, והיא מפריעה לקנין החרשת שהוא קנין במקצת.

ג. מי שהיה נשוי פקחת וחרשת, ומת —

בא יבם על הפקחת, וחזר ובא על החרשת.

או שבא אחיו על החרשת —

לא פסל את הפקחת שקנינה גמור מן התורה, ואין אחר ביאה כשרה כלום.

ואם בא יבם תחילה על החרשת, וחזר ובא על הפקחת.

או שבא אחיו על הפקחת —

פסל את החרשת, כי ביאת הפקחת שהיא מן התורה מפריעה לביאת החרשת שהיא מדרבנן, גם אם ביאת החרשת היתה ראשונה.

ד. מי שהיה נשוי גדולה וקטנה —

אם בא יבם על הגדולה, וחזר ובא על הקטנה.

או שבא אחיו על הקטנה —

לא פסל את הגדולה, הקנויה מן התורה לגמרי.

ואם בא יבם על הקטנה תחילה, וחזר ובא על הגדולה.

או שבא אחיו על גדולה —

פסל בביאת הגדולה שהיא מן התורה, את הקטנה.

רבי אלעזר אומר: מלמדין את הקטנה שתמאן בו, ותעקור את נישואיה עמו, ויקיים את הגדולה.

גמרא:

אמר רב יהודה אמר שמואל: הלכה כרבי אלעזר שמלמדים את הקטנה שתמאן בנישואיו עמו.

וכן אמר רבי אלעזר בן פדת, האמורא, שהלכה כרבי אלעזר בן שמוע, התנא [שבמשנתנו].

וגם על המשנה הקודמת, העוסקת בשתי אחיות, אחת נשואה לו בקידושי קטנה מדרבנן, והשניה גדולה הנופלת לו ליבום מאחיו, שאמר בה רבי אליעזר [ולא רבי אלעזר!] שמלמדים את הקטנה למאן, אמרו רב יהודה אמר שמואל ורבי אלעזר בן פדת [האמורא] שהלכה כרבי אליעזר, שמלמדים את הקטנה למאן.

ומבאר הגמרא:

וצריכא, הוצרכו להשמיענו זאת על שתי המשניות.

דאי איתמר רק כהא קמייתא, הייתי אומר שרק בהך קאמר שמואל הלכה כרבי אליעזר, משום דלא קיים מצות יבום, ומלמדים אותה למאן, ובכך יוכל לקיים מצות יבום באחותה, הנופלת לפניו ליבום מן התורה.

אבל כאן במשנתנו, דאי קיים מצות יבום בשתייהן, [בגדולה מן התורה, ובקטנה מדרבנן], אימא תרוייהו לפקו בגט, שיצאו שתייהן בגט, ולא נלמד את הקטנה למאן.

או שהיה יבומה יבום מלא בקטנותה, ויוצאת ממנו בגט, אלא שיש לו מצוה נוספת לבוא עליה כשגדלה כדי שתהיה בה ביאה הראויה להקים שם לאחיו. [עונג יום טוב סימן קעט, אמרי משה סימן ו, אור שמח יבום א יז].

ביבם קטן, שביאתו ביאה מגיל תשע שנים, דנו הראשונים אם הוא קונה אותה מן התורה, או שהיבמה רק מותרת לו מן התורה אך אין הוא קונה אותה לאשה.

המשנה הזו נחלקת לארבעה חלקים.

בחלק הראשון מתבאר מהו דינו של יבם קטן שבא על יבמה קטנה.

בחלק השני מתבאר מהו דינו של יבם קטן שבא על יבמה גדולה.

בחלק השלישי מתבאר אימתי נאמנת היבמה לומר שלא בא עליה היבם, כדי שיכפו בית דין את היבם לחלוץ לה.

ובחלק הרביעי מתבאר דין הנודרת הנאה מיבמה.

א. **יבם קטן** בן תשע שנים ויום אחד, שביאתו ביאה, **שבא על יבמה קטנה**, וקונה אותה הקטן כביאתו [מדאורייתא או מדרבנן⁽¹⁾] —

יגדלו זה עם זה.

שהיות ונחשבת ביאתו של קטן לקנות את

ואי אשמעינן רק **בהא**, כאן, הייתי אומר שדוקא כאן מלמדים את הקטנה למאן, **משום דגדולה רמיא קמיה**, נופלת לפניו ליבום מן התורה, ולכן תמאן הקטנה כדי שתתייבם הגדולה.

אבל אירך, לעיל, שהגדולה אחות אשתו היא, ואם תגדל אשתו ויקנה ותה מן התורה, לא תהיה אחותה זקוקה כלל ליבום, אלא תצא לשוק כדין ערות אחות אשה — **לא** ילמדו שם את הקטנה למאן.

לכן **צריכא** להשיענו זאת בשני המקומות.

מתניתין:

במשנה זו מתבאר דין יבם קטן ויבמה קטנה.

היבמה הקטנה יכולה להתייבם על אף שאינה ראויה עתה לביאה שיש בה הקמת שם לבעלה המת, שהרי קטנה אינה יולדת, היות והיא יכולה להמשיך להיות אשתו של היבם עד שתגדל, ואז תהיה ראויה לביאה שיש בה הקמת שם לבעלה המת.

וכך הוא לשון רש"י [לעיל סא ב ד"ה ואינה חולצת]: קטנה מתייבמת, ותגדל אצלו ותתקיים מצות יבום.

ודנו האחרונים בדברי רש"י אלו, האם כוונתו לומר שכל עוד היא קטנה לא התקיימה בה מצות יבום, אלא היא קנויה לו בלבד, וכשתגדל, עליו לבוא עליה כדי לקיים מצות יבום, ועד אז אין היא יוצאת בגט בלבד אלא זקוקה גם לחליצה.

כי יש שני מהלכים שונים ברש"י [כך כתב הרמב"ן] האם ביאת קטן קונה מן התורה, אלא

1. הגמרא לעיל [בדף סח א, צו א] אומרת שעשו ביאת קטן ביבמה כמאמר בגדול. והתבאר לעיל,

יבמתו כאילו עשה בה גדול מאמר, הרי היא קנויה לו, ויכולים להמשיך ולהיות יחד כבעל ואשה, אך אין הוא יכול לגרשה, היות וקטן אינו יכול לגרש.⁽²⁾

ב. ואם בא היבם הקטן על יבמה גדולה – תגדלו.⁽³⁾

ג. היבמה שאמרה בתוך שלשים יום מאז שכנס אותה ביבם "לא נבעלתי", ויש לה גט יבמין בידה – כופין אותו בית דין שיחלוץ לה, ואין מאמינים לו שבעל אותה, ודי לה בגט שיש לה בידה, שקיבלה אותו ממנו. כי עד שלשים יום היא נאמנת לטעון שלא בעל אותה היות ואדם יכול לעמוד ולא לבעול את יבמתו במשך שלשים יום מאז שכנס אותה לחופה.

אין הוא יכול לגרשה מחמת שהוא קטן, אך מותר לה להבעל על ידו, היות והיא נופלת לפניו ליבום.

ובגמרא יתבאר כיצד היא מותרת לו, על אף

שאינה קנין גמור, לפי שמיעטה התורה את אשת הקטן ממייתה, ולכן היא נחשבת כמאמר, שאינו קנין גמור. או שביאת קטן אינה קונה כלל מן התורה, אלא רק מדרבנן, שהחשיבו אותה חכמים כקנין מאמר.

שוב לא תצא ממנו מן התורה, עד שיגדל היבם. לפי שאינו יכול לגרשה, היות והיא עתה אשתו מן התורה, ואין גירושיו של קטן גירושין מן התורה.

ומשיגדל היבם – אין לה צורך בחליצה אלא די לה בגט.

והמהלך השני של רש"י, שהוא קונה אותה רק מדרבנן, ומן התורה היא צריכה חליצה או יבום משיגדיל. וכך היא דעתם של רוב הראשונים.

2. ומותר לו לבוא עליה. אם נאמר שהוא קונה אותה מהתורה, פשוט הדבר שמותר לו לבוא עליה, אך גם אם נאמר שאינו קונה אותה מן התורה, אין עליה איסור אשת אח, למרות שאינו מקיים בכיאתו מצות יבום, ואין ההיתר מצד ששניהם קטנים, אלא כפי שיבואר בהמשך המשנה, שכל יבמה הנופלת ליבום, אין איסור בביאתה גם אם לא מתקיימת בביאה זו מצות יבום.

ולפי מהלך זה, דנו הראשונים הכיצד היא מותרת להבעל על ידו, והרי היא אשת אח, ולא הותר איסור אשת אח אלא לצורך קיום מצות יבום!?

3. נחלקו רבותינו הראשונים בביאור הלכה זו. לרש"י יש שני מהלכים שונים [כדברי הרמב"ן בדעת רש"י בדף פו א]:

ולעיל בדף לה ב, כתבו התוס' [בסוף ד"ה תגלין] שדומה דין יבם הבא על יבמה מעוברת [לריש לקיש, שאינו קונה אותה בביאתו גם אם לאחר מכן הפילה, אך אינו חייב עליה קרבן משום אשת אח], לדין קטן שבא על היבמה הגדולה.

האחד, שיבם קטן קונה את יבמתו מן התורה [רש"י במסכת קידושין יט א].

וביאר האחרונים, שכל יבמה העומדת להתייבם, אין בה איסור אשת אח ליבם, אפילו אם אינו מקיים מצות יבום בביאתו.

ולפי זה התקיימה כאן מצות יבום. ובאה המשנה לומר, שהיות וחל בה יבומו של הקטן,

הבא על הקטנה או על הגדולה, יגדלו זה עם זה — דלא כרבי מאיר!?

דהרי תניא: קטן וקטנה — לא חולצין ולא מתייבמין, דברי רבי מאיר!

לפי שחושש רבי מאיר למיעוט של יבמים סריסים ולמיעוט של יבמות איילוניות, שבהם אין מצות יבום נוהגת, והן אסורות על היבם משום ערות אשת אח שלא במקום מצות יבום.

ומתרצת הגמרא: אפילו תימא, לעולם אפשר להעמיד את משנתנו גם לפי רבי מאיר.

היות וכי אמר רבי מאיר שאסור לקטן או לקטנה להתייבם, זה רק במקום שאחד מהם עובר איסור מן התורה, לפי שהוא גדול והשני קטן. וכגון, יבמה גדולה ליבם קטן, ויבמה קטנה ליבם גדול — דחד מונייהו, ביאה דאיסורא היא. שהגדול או הגדולה עוברים ביאת איסור של ערן אשת אח באם אחד מהם אינו ראוי ליבום [אם הוא סריס, או אם היא איילונית].

אבל קטן הבא על הקטנה, דתרווייהו, שניהם, היבם והיבמה, כי הדדי נינהו, שוים הם בכך ששניהם קטנים ואינם ברי חיוב — לא אמר רבי מאיר שלא יתייבמו בהיותם שניהם קטנים.

אבל אם באה לאחר שלשים יום, וטוענת שעדיין לא נבעלה על ידי היבם, היא אינה נאמנת, היות ומעבר לשלשים יום אין אדם מעמיד עצמו מלבעול.

ולכן רק מבקשין הימנו שיחלוץ לה, אבל אין כופים אותו על כך.⁽⁴⁾

ובזמן שהוא מורה שלא בא עליה — אפילו לאחר שנים עשר חודש כופין אותו שיחלוץ לה.

ד. הנודרת הנאה מיבמה בחיי בעלה, לפי שהיתה כעוסה עליו, ולא התכוונה לאסור את עצמה עליו כדי שאם ימות בעלה תפטר ממנו, ומת בעלה —

כופין אותו שיחלוץ לה.

אבל אם נדרה הנאה מיבמה לאחר מיתת בעלה, תולים אנו שעשתה זאת כדי להפטר מיבמו, ולכן אין כופים אותו לחלוץ לה, אלא רק מבקשין הימנו שיחלוץ לה.

ואם נתכוונה בנדרה לכך, לפטור עצמה מהיבם, הרי אפילו אם היה הנדר בחיי בעלה — רק מבקשין הימנו שיחלוץ לה, אך אין כופים אותו לכך.

גמרא:

והוינן בה: לימא מתניתין האומרת שקטן

אפשרות בשעת נפילה לייבמה.

4. וכל זמן שלא חלץ לה הרי היא אסורה להנשא לשוק, למרות שאין מאמינים לה, היות ו"שויתה נפשה חתיכה דאיסורה", שהוא כלל האומר שכל אדם נאמן לאסור את עצמו בדבר

ולכן, גם אין להקשות מדוע לא נאמר בה "כל יבמה שאין אני קורא בה בשעת נפילה יבמה יבוא עליה, הרי היא כאשת אח שיש לה בנים ואסורה עולמית", לפי שדין זה נאמר רק כשהיבמה אסורה על היבם באיסור ערוה של אשת אח, ולא כאשר היא מותרת לו, גם אם אין

אך דוחה הגמרא את ההבנה הזאת בביאור המשנה:

והא "תגדלנו" קאמר התנא, ומשמע מלשון זה שהיא תמשיך להיות עמו כבעל ואשה, וכל ביאה וביאה שיבוא עליה — ביאה דאיסורא היא [על הצד שהוא סריס, ולרבי מאיר צריך לחשוש למיעוט הסריסים!]

ולכן חוזרת הגמרא למסקנה הראשונה —

אלא, בהכרח, מחורתא, מחוורתא, מחוור וכוור הדבר, שמתניתין, משנתנו — דלא כרבי מאיר היא.

ועתה דנה הגמרא כיצד תופס בה יבמו של הקטן, ואיך הותר בה איסור אשת אח.

קרי כאן, הרי יש לקרוא כאן, כדי להתייר אשת אח במקום שיש בו מצות יבום, "להקים לאחיו שם בישראל".

והאי קטן, שאינו יכול להוליד מביאה זו — לאו בר הכי הוא! שאינו ראוי עתה להקים לאחיו שם בביאתו. ואם כן, כיצד מותר לה לקיימו אצלה?!

אמר אביי: אמר קרא "יבמה יבוא עליה", שמשמעותו, אפילו יבם כל דהו, (5) גם יבם קטן שאין הוא ראוי עתה להקמת שם, גם בו אני קורא "יבמה יבוא עליה", ואין היבמה אסורה בו משום איסור של אשת אח שלא במקום מצוה. ולכן מותר ליבמה הגדולה לקיים את היבם הקטן אצלה.

זאת, לפי הכלל האומר "קטן אוכל נבילות — אין בית דין מצווים להפרישו מאכילתם". והוא הדין כאן, אין לנו למנוע את היותם יחד, גם אם יש בכך מעשה עבירה, שהוא סריס או היא איילונית, והיא אשת אח שלא במקום מצוה.

ותמהה הגמרא: האיך אפשר לתרץ כך? והא קתני במשנתנו במפורש "יבם קטן שבא על יבמה גדולה — תגדלנו!?"

ובהכרח שמשנתנו איננה כרבי מאיר, שהרי מדובר בה גם בגדולה, שבית דין צריך להתערב ולהפרישה מלעבור עבירה.

ולרבי מאיר, החושש בקטן שמא ימצא סריס, יש לנו לחוש כאן שמא הקטן שבא עליה הוא סריס, ונמצא שהיא עוברת עתה על איסור ערוה של אשת אח שלא במקום מצוה.

ומשנינן: אמר רבי חנינא חוזאה: בא — שאני!

והיינו, אין הדבר נוגע הלכה למעשה, כיון שכבר בא עליה מבלי ששאלו היבם הקטן והיבמה הגדולה אם מותר להם לעשות כן, כי אם היו שואלים, היו יודעים שאסור להם לעשות זאת לפי רבי מאיר, כי שמא הקטן הוא סריס.

וכוונת המשנה היא לומר, כיוון שבא עליה, אין היא יוצאת ממנו מעתה לא בגט ולא בחליצה, אלא תגדלנו, וכשיגדל היא תוכל לצאת ממנו בגט.

5. אביי מדייק מכך שאמר הכתוב "יבמה יבוא עליה" ולא אמר אחי המת יבוא עליה. תוס' ד"ה

הנוגע לו גם במקום שאין לו נאמנות כלפי אחרים. רש"י

רבא אמר: בלאו הכי, בלי הלימוד הזה מהפסוק, נמי, גם לא כן מצית אמרת, אינך יכול לומר שהיבמה הגדולה תהיה אסורה ביבם הקטן, כי —

מי איכא מידי, האם יתכן דבר שכזה, דהשתא, שעכשו, בשעת הנפילה ליבום, תהא היבמה אפירא ליבם, היות שהוא קטן, ולבתר שעתא, לאחר זמן, כשיגדל הקטן, שריא, תהיה מותרת לו.

והא אמר רב יהודה אמר רב: כל יבמה שאין אני קורא בה בשעת נפילה "יבמה יבוא עליה" — הרי היא כאשת אח שיש לו בנים, ואסורה לעולם.

אלא בהכרח, שהיא מותרת לו גם בשעה שהוא קטן, ואין לו אפשרות להקים לאחיו שם.

אך מקשה הגמרא, איך מוכיח רבא מכך שהיא לא נאסרת בו עולמית, שהיא מותרת לו גם כשהוא קטן?

ואימא הכי נמי, שכל יבמה שנופלת לפני יבם קטן, שאינו ראוי להקים שם, תאסר עליו עולמית, היות ובשעת נפילה אין אני קורא בה "יבמה יבוא עליה", שאין פסוק זה נאמר אלא כאשר היבם ראוי להקמת שם לאחיו.

ומשנינן: אמר קרא בפרשת יבום "כי ישבו אחים יחדו", מלמד הכתוב שאפילו יבם בן יום אחד הרי הוא נחשב ל"יבם", הראוי למצות יבום, ואין אני אומר שהיות ואין הוא ראוי עתה להקמת שם, נאסרת עליו היבמה עולמית.⁽⁶⁾

שנינו במשנה: יבמה שאמרה בתוך שלשים יום לא נבעלתי, כופין אותו שיחלוץ לה.

והוינן בה: מאן תנא, מי הוא התנא הסובר דעד תלתין יומין, שעד שלשים יום, מוקי איניש אנפשיה, מעמיד אדם עצמו עד אז מלבעול —

ומשנינן: אמר רבי יוחנן: משנתנו — בשיטת רבי מאיר היא.

דתניא: הנאמנות של בעל שנשא אשה, לבוא לבית דין ולטעון טענת בתולים, שלקחה בחזקת בתולה, ובא עליה, ומצאה בעולה, וטוען שזינתה תחתיו, בין שעת הקידושין לשעת הנישואין [שהיתה אז בבית אביה], והרי הוא נאמן להפסיד את כתובתה —

היא כל שלשים יום מזמן שנשאה, דברי רבי מאיר.

אשת אחיו שלא היה בעולמו, משמע ממנו, שאם היה אחיו בעולמו אפילו יום אחד — הרי הוא ראוי ליבום. תוס' ד"ה אמר קרא

ובדעת אביי, החולק על רבא, כתב הריטב"א, שסברתו היא כי מהלימוד "כי ישבו אחים יחדו", היינו אומרים שאינה נופלת לפניו עד שיגדיל. וגזירת הכתוב מיוחדת היא שלא תאסר

יבמה. והיינו, שאינו צריך שיהיה עתה ראוי להקים שם, אלא די בכך שיהיה ראוי להקים שם כשיגדל. רשב"א וריטב"א.

6. והדיוק של רבא הוא מכך שכתוב "יחדו", ומשמע אפילו אם ישבו יחד יום אחד. רש"י. ואילו התוס' כתבו, כיון שממעטים מפסוק זה

ועתה דנה הגמרא מדוע הכפיייה היא רק על חליצה ולא על הייבום —

עד שכופין אותו לחלוץ — נכפנו לייבום! ?

אמר רב: משנתנו מדברת בשגיטה יוצא מתחת ידה.

והניחה הגמרא שהמדובר בגט גמור, שנותן לה גט זה אחר ביאתו, אלא שהיא טוענת שלא נבעלה, ואין גיטה זה מועיל לה, ולכן אי אפשר לכופו אותו לייבמה, אחר שהוא טוען שכבר בא עליה, וקיים את מצותו, והגט הזה הוא גט גמור. אלא, כופים אותו לחלוץ, כי לדבריה היא עדיין לא נתייבמה, והיא זקוקה לחליצה, כדי לצאת ממנו.

מיתיבי לרב מבריייתא:

דתניא: יבמה שאמרה בתוך שלשים יום לא נבעלתי.

הרי, בין שהוא אומר בעלתי, בין שהוא אומר לא בעלתי — כופין אותו שיחלוץ לה.

ואם אמרה זאת לאחר שלשים יום — רק מבקשין הימנו שיחלוץ לה.

ואם לאחר שלשים יום —

היא אומרת נבעלתי. והוא אומר לא בעלתי. אך רוצה הוא להוציאה ולא רוצה לקיימה תחתיו —

שעד שלשים יום הוא יכול לטעון שהעמיד עצמו מלבעול עד עתה, ובשעה שבעל הוא מצא אותה בעולה, ולכן הוא בא רק עתה לבית הדין לטעון טענת בתולים, ואפשר להאמין לו עד שלשים יום שהוא העמיד עצמו ולא בעל אותה עד עתה.

אבל אם בא לטעון אחר שלשים יום הוא אינו נאמן, אלא אנו תולים שבעל אותה בתוך שלשים יום ומצאה בתולה, ועתה הוא התרגו עליה, ובא להפסידה כתובתה שלא כדין.

רבי יוסי אומר: אם נסתרה עמו, הוא נאמן לטעון שלא מצא אותה בתולה רק אם הוא בא לאלתר, מיד אחר הסתירה, כי אנו בטוחים שמיד שהיה עמה במקום מוסתר הוא בעל אותה, ואינו נאמן כל שלשים יום.

אבל אם אירע שאחרי הנישואין היא לא נסתרה עמו, ולא יכול היה לבעול אותה בגלוי — אף לאחר כמה שנים יכול הוא לטעון טענת בתולים.

רבה אומר: אפילו תימא, יכול אתה לומר שמשנתנו היא אפילו בשיטת רבי יוסי.

כי עד כאן לא קאמר רבי יוסי התם, שאינו יכול לטעון במשך שלשים יום אלא רק לאלתר, משעת הסתירה, אלא בארוסתו, דגיס בה. שהוא רגיל בה, ואינו מתבייש ממנה, ולכן הוא בועל אותה מיד ואינו יכול להעמיד עצמו.

אבל אשת אחיו — מיבוז בזיו מינה, בוש הוא ממנה, ולכן הוא מתעכב בבעילתו. ק"ב-א